

15.)

a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján

Magyarország Alkotmánybírósága részére
Budapest

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1566 - 0 / 2017
Érkezett:	2017 JÚL 27.
Melléklet:	1 db
Kezelőiroda:	

Az irat elektronikus útról készített másolat

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
KÖZIGAZGATÁSI ÜGYSZÁK 1	
FŐLAIJTI SZÁM:	2017 JUN 21.
FŐLAIJTI SZÁM:	KÖZDOPATON
Postai Számbélyeg / Postai Felrakóhelyesítő	Postai Kézbesivel
Érkezett:	2017 -06- 21
PÉLDÁNY:	1 db + 1 db + 1 db
MELLÉKLET:	F1-F3 KÖZTUK -
ÜGYSZÁM:	30870/10
REGISTRÁCIÓ:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott dr. T. Tóth Balázs ügyvéd (székhely: 1078 Budapest, Murányi utca 51. I/2.,
lajstromszám: 01-20535, mobil: 30-755-4114, email: toth.balazs6@gmail.com), a
mellékletként 1. sz. alatt csatolt meghatalmazás alapján

[redacted] továbbiakban: panaszos) képviselőjében eljárva az
Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján a
Kúria mint felülvizsgálati bíróság által Kfv. VI.35.715/2016/6. szám alatt hozott ítéletével
szemben

alkotmányjogi panaszt

nyújtok be, amelynek keretében kérem, hogy a tisztelt Alkotmánybíróság azt – a Fővárosi
Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.30.870/2016/7. szám alatt hozott elsőfokú ítéletére
is kiterjedően – az Alaptörvény 24. cikk (2) d) pontjában biztosított hatáskörében eljárva
semmisítse meg, mert a támadott ítélet a panaszban részletesen kifejtett indokolásra tekintettel
sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében elismert tisztességes eljáráshoz való jogot,
a XII. cikk (1) bekezdésében elismert vállalkozáshoz való jogot, valamint a XIII. cikkben
elismert tulajdonhoz való jogot.

1. Az alkotmányjogi panasz tárgyaül szolgáló ügy lényege

A 2011-től Svájcban élő panaszos 2015. szeptember 28-án a [redacted] Zrt-ben
(továbbiakban pénzügyi vállalkozás) 20 %-os közvetlen befolyásoló részesedés
megszerzésének engedélyezése iránti kérelmet terjesztett elő a Magyar Nemzeti Banknál. A
befolyásoló részesedés megszerzésére új részvények kibocsátásával megvalósításra kerülő
tőkeemelés útján történt volna, 200.000.000,-Ft kibocsátási érték megfizetésével a panaszos
részéről.

12.12. V.31. TB/h

Tekintettel arra, hogy a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 2013. évi CCXXXVII. törvén (Hpt.) 18.§ (2) b) előírja a befolyásoló részesedés megszerzéséhez szükséges **pénzügyi forrás törvényes eredetének igazolását**, panaszos a következő igazolásokat nyújtotta be az eljárás során:

- [REDACTED] Bank Zrt. által kiállított eredeti igazolást is arról, hogy a felperes részére a [REDACTED] Bank Zrt. által 2000. 05. 16. óta vezetett bankszámlán 2015. november 30-án összesen 232.103.6060,-Ft összeg áll rendelkezésre,
- a magyar adóhatóság (NAV) igazolását arról, hogy a felperes 553.000.000,-Ft összegű, Magyarországon szerzett és adózott jövedelemmel rendelkezett 2004. és 2010. közötti években, illetve azt követően a 2013-2014 időszakban.

A Magyar Nemzeti Bank nem vitatta, hogy a szükséges pénzeszköz rendelkezésre áll, azonban a törvényes eredetet nem látta igazoltnak és ennek megfelelően a panaszos kérelmét 2016. január 28-án H-EN-I-43/2016. számú határozatában elutasította (panaszhoz 2. sz. mellékletben másolatban csatolva), amelyben kifejtette, hogy a pénzügyi forrás törvényessége akkor állapítható meg, ha a felhasználni kívánt forrás keletkezésétől egészen a felhasználásig folyamatosan fennáll. A hatóság álláspontja szerint tekintettel arra, hogy a panaszos a kérelem benyújtásához képest öt évvel korábbi jövedelem törvényességét igazolta, az idő múlása miatt nem igazolható, hogy a befolyást nem más – a hatóság számára ismeretlen eredetű – pénzeszközökkel kívánta kifizetni a panaszos.

A közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata során a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a határozatot jogszerűnek találta, ezért a panaszos keresetét elutasította (panaszhoz 3. sz. mellékletben másolatban csatolva). Megállapította, hogy a pénzeszközök törvényes eredetének igazolása a pénzügyi vállalkozás átláthatóságát hivatott biztosítani.

Panaszos az elsőfokú ítélet ellen felülvizsgálati kérelmet nyújtott be a Kúriához. Előadta, hogy nincs olyan hatályos jogszabályi rendelkezés, amely alapján a panaszos kötelezhető lett volna arra, hogy az általa igazoltan, törvényesen szerzett pénzügyi eszközök felhasználását tételesen lebontva be kellett volna mutatnia. A Hpt. ugyanis csak a törvényes eredet igazolását írja elő, további követelményeket nem támaszt a pénzeszközökkel szemben. A Kúria 2017. március 14-én kelt ítéletében (továbbiakban: Ítélet) a felülvizsgálati keresetét elutasítva az elsőfokú bíróság ítéletét fenntartotta (panaszhoz 4. sz. mellékletben másolatban csatolva). A

Kúria a Hpt. 18.§ (2) bekezdésének értelmezésekor – mivel a törvényes eredetet maga a Hpt. nem definiálja, illetve alapelvi rendelkezéseket nem tartalmaz – az Alaptörvény 28. cikkére hivatkozott, amely szerint a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Arra a megállapításra jutott, hogy a befolyásoló részesedés megszerzéséhez szükséges pénzügyi forrás eredetének törvényes volta akkor igazolt, ha a kérelmező bizonyítja a jövedelem megszerzését, annak későbbi rendelkezésre állását és a közöttük fennálló folyamatos összefüggést.

2. Egyes formai követelmények megtartásának igazolása

Az Ítéletet a panaszos **2017. április 24-én vette kézhez**, így a panasz az Abtv. 30. § (1) bekezdésben megjelölt határidőn belül kerül benyújtásra.

Az Ítélet álláspontom szerint sérti a panaszosnak az **Alaptörvény XXIV. cikk (1)** bekezdésében elismert tisztességes eljáráshoz való jogát, a **XII. cikk (1)** bekezdésében elismert vállalkozáshoz való jogát, valamint a **XIII. cikkben** elismert tulajdonhoz való jogot.

A Kúria mint felülvizsgálati bíróság által hozott ítéletével szemben a panaszosnak **jogorvoslati lehetősége nincs**, így az Abtv. 27. § b) pontjában meghatározott követelmény teljesül, ahogy az Alkotmánybíróság Ügyrendjének 32. § (2) bekezdésében foglalt feltétel is.

Az Ítéletet az Abtv. 29. §-ának megfelelően annak **alaptörvény-ellenessége érdemben befolyásolta**, hiszen az előzetes engedély kiadásának megtagadása miatt megghiúsult a panaszos befolyásszerzése a pénzügyi vállalkozásban. A jelen **alkotmányjogi panaszban felvetett probléma emellett alapvető jelentőségű is**, hiszen annak alapján arról kell döntenie, hogy az állampolgároknak van-e olyan – alapjogot korlátozó - kötelezettsége a Hpt. alapján folytatott eljárásban, amelyeket maga az egyébként nagyon részletes Hpt., és egyéb törvény vagy jogszabály *expressis verbis* sem tartalmaz.

3. Az Alkotmánybírósági korábbi gyakorlatának felhasználhatóságáról a jelen alkotmányjogi panasz kapcsán

Az Alaptörvény, illetve annak negyedik módosítása hatálybalépését követően is „[a]z Alkotmánybíróság az újabb ügyekben vizsgálendő alkotmányjogi kérdések kapcsán felhasználhatja a korábbi határozataiban kidolgozott érveket, jogelveket és alkotmányossági összefüggéseket, ha az Alaptörvény adott szakaszának az Alkotmánnyal fennálló tartalmi

egyezése, az Alaptörvény egészét illető kontextuális egyezősége, az Alaptörvény értelmezési szabályainak figyelembevétele és a konkrét ügy alapján a megállapítások alkalmazhatóságának nincs akadálya, és szükségesnek mutatkozik azoknak a meghozandó döntése indokolásába történő beillesztése.” [13/2013. (VI. 17.) AB határozat, Indokolás (32)]

Tekintettel arra, hogy a vállalkozáshoz, valamint a tulajdonhoz való jogot az Alaptörvény és az Alkotmány egyaránt tartalmazza, álláspontom szerint az Alkotmány 9. §-át és. 13. §-át érintő korábbi AB határozatokban kifejtett elvi tételek az Alaptörvény hatálybalépését követően is irányadóak. A tulajdonjoggal kapcsolatban ezt a 3219/2012. (IX.17.) AB végzés [7] bekezdése kifejezetten tartalmazza is.

4. A tisztességes eljáráshoz való jog sérelmének indokolása

Álláspontom szerint az Ítélet kiterjesztő értelmezése sérti a normavilágosság követelményét, mert – egyébként alapjogot korlátozó eredménnyel járó - kiterjesztő jogértelmezés útján olyan többletelőírásokat támaszt a panaszossal szemben, amelyeket semmilyen jogszabály nem ír elő. Ezáltal sérül panaszosnak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében elismert tisztességes eljáráshoz való joga az alábbi indokok miatt.

Ismert a panaszos előtt, hogy a jogállamiság elvének sérelmére hivatkozva egyéni ügyben alkotmányjogi panasz nem terjeszthető elő, hiszen a 3012/2017. AB végzés szerint „[a]z Alkotmánybíróság következetes gyakorlata alapján az alkotmányjogi panasz az egyén, illetve a közösség alapvető jogainak a védelmét szolgálja az államhatalommal szemben. Erre tekintettel az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének megsértésére hivatkozással alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetekben - visszaható hatályú jogalkotás tilalmának, illetve a kellő felkészülési idő követelményének megsértése esetén - van lehetőség [...] A normavilágosság követelményének megsértése miatt tehát az indítványozó alkotmányjogi panasz eljárás során nem hivatkozhat az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére, mint az Alaptörvényben biztosított jogára.”

Ez a gyakorlat azonban nem zárja ki azt, hogy a jogbiztonság és a normavilágosság sérelmére a panaszos más alapjog sérelme kapcsán hivatkozzon.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának joggyakorlata alapján a normavilágosság nem csak a jogbiztonság nélkülözhetetlen eleme, az Alaptörvény XXIV. cikk (1)

bekezdésében elismert tisztességes eljáráshoz való jognak is része. Mindez azért releváns, mert „az Alkotmánybíróság által nyújtott alapjogvédelem szintje semmiképpen sem lehet alacsonyabb, mint a nemzetközi (jellemzően a strasbourgi Emberi Jogok Bírósága által kibontott) jogvédelem szintje. A pacta sunt servanda elvéből [Alkotmány 7. § (1) bekezdés, Alaptörvény Q.cikk (2)-(3) bekezdés] következően tehát az Alkotmánybíróságnak akkor is követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot, az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet, ha saját megelőző, „precedens-határozataiból” ez kényszerűen nem következne.” [61/2011. (VII.13.) AB határozat, de lásd még: 2/2017. (II. 10.) AB határozat, 23/2016. (XII.12.) AB határozat, 30/2015. (X. 15) AB határozat, 3113/2015. (VI.23.) AB határozat].

Amint az Emberi Jogok Európai Bírósága többször kiemelte, az Emberi Jogok Európai Egyezményének 6. cikke által garantált tisztességes eljáráshoz való jogot az Egyezmény preambulumaival összhangban kell értelmezni, amely deklarálta az Egyezményben részes államok közös jogi örökségének tekinteni a jogállamiságot (Brumărescu kontra Románia, § 61; Nejdet Şahin és Perihan Şahin kontra Törökország [GC], § 57).

A jelen ügy belül szempontjából kritikus normavilágosságot pedig az Emberi Jogok Európai Bírósága a jogállamiság alapvető elemének tekintti [Beian kontra Románia (no. 1), § 39], amelynek tartalmával kapcsolatosan a következőket kell kiemelnünk.

A Sunday Time kontra Egyesült Királyság(1979), a Rekvényi kontra Magyarország (1999), Rotaru kontra Románia (2000) vagy a Damman kontra Svájc (2005) ügyekben az Emberi Jogok Európai Bírósága kimondta, hogy “nem tekinthetünk «jognak» egy normát, hacsak nincs kellően precízen megfogalmazva ahhoz, hogy az állampolgár számára lehetővé tegye, hogy a magatartását hozzá igazítsa. Előre kell látnia, hogy adott cselekménynek milyen következményei lehetnek.”

Vagyis a jogbiztonságot, a normavilágosságot sértő szabályra alapozott bírói – vagy egyéb közhatalmi – döntés nemcsak azért alaptörvény-ellenes, mert sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, hanem azért is mert, sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot.

A panaszos álláspontja szerint az Ítéletben kérdéses jogszabályi rendelkezés a Kúria általi kiterjesztő jogértelmezése nem felel meg a normavilágosság követelményének, ezáltal sérti a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát.

A Hpt. kérdéses 18.§(2) bekezdése a pénzeszköz törvényes eredetének igazolását írja elő. A Magyar Értelmező Kézi Szótár szerint az eredet azoknak a körülményeknek az összessége, amelyekből valami ered, származik; keletkezés, származás. Világosan látszik, hogy az eredet egy folyamatnak a legelejét jelöli, azt a pillanatot, amikor bizonyos körülmények összességüként valami új keletkezik, jön létre.

A befolyásszerzés szempontjából lényeges 200 000 000 forint előfeltétel esetében tehát azt az időpillanatot kell vizsgálni, amikor a panaszos számára először rendelkezésre állt az egész megkívánt összeg. Azt, hogy ez az összeg honnan származott, a panaszos szintén igazolta a becsatolt NAV igazolásokkal. Az, hogy a későbbiek folyamán, a kérelem benyújtásáig eltelt időszakban mi történt ezzel az összeggel, irreleváns a forráseszköz eredetének törvényessége szempontjából, hiszen tudható, hogy honnan áll a rendelkezésre ez az összeg.

A fent idézett strasbourgi gyakorlat (tekintettel a normavilágossággal kapcsolatos AB gyakorlatra is, lásd pl. 31/2007. (V. 30.) AB határozat, ABH 2007, 368, 378.) **alapján sérti a tisztességes eljáráshoz való jogot olyan feltételek megkövetelése egy hatósági/bírósági eljárás során, amelyek nem következnek az eljárásban alkalmazott norma szövegéből.**

5. A vállalkozáshoz való jog sérelmének indokolása

A jogszabályi rendelkezés ilyen kiterjesztő értelmezése azonban nem csak a tisztességes eljáráshoz való jogot sérti, hanem a jelen panasz alapjául szolgáló esetben a vállalkozáshoz való jogot is.

Amint azt a 21/1994. (IV. 16.) AB határozat kimondta, a vállalkozáshoz való jog valódi alapjog. Visszautalt a döntés az 54/1993. (X. 13.) AB határozatra, amely szerint "a vállalkozás joga a foglalkozás szabad megválasztásához való alkotmányos alapjog egyik aspektusa, speciális esete. Természetesen senkinek nincs alanyi joga meghatározott foglalkozással kapcsolatos vállalkozásra. A vállalkozás joga annyit jelent - de annyit alkotmányos követelményként feltétlenül - hogy az állam ne akadályozza meg, ne tegye lehetetlenné a vállalkozóvá válást."

A 21/1994. (IV. 16.) AB határozat azt is kimondta, hogy a munka, foglalkozás, vállalkozás alanyi alapjogként nem különbözik egymástól. Éppen ezért a vállalkozáshoz való alapjog a szabadságjogokhoz hasonló védelemben részesül az állami beavatkozások és korlátozások ellen.

A határozat azonban egyértelműen különbséget tesz a korlátozások esetén irányadó mérce tekintetében aszerint, hogy az állam a foglalkozás, vállalkozás megválasztását korlátozza-e az állam vagy annak gyakorlását. Nyilvánvalóan a vállalkozáshoz való alapjogot az korlátozza a legnagyobb mértékben, ha valaki az adott vállalkozástól teljes mértékben el van zárva, azt nem választhatja. Az ilyen típusú korlátozását a szükségességi-arányossági teszt alapján vizsgálja az Alkotmánybíróság.

Más azonban a helyzet a vállalkozás megválasztását követően a foglalkozás, vállalkozás gyakorlásának korlátozásánál, amely a jelen ügy szempontjából releváns. Senkit nem tilt el a jogalkotó attól, hogy befektetővé váljon, befolyást szerezzen bármely pénzügyi vállalatban, de előírja a befektetői foglalkozás gyakorlására vonatkozóan, hogy igazolni kell egy bizonyos összeg rendelkezésre állását és azt is, hogy ez az összeg legálisan került a vállalkozóhoz.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint a vállalkozás gyakorlásához való jog korlátozása esetén nem a szigorú szükségességi-arányossági tesztet kell alkalmazni, hanem az ésszerűségi tesztet. Ilyen esetben a jogalkotónak azt kell tudni igazolni egy korlátozás kapcsán, hogy annak volt legitim célja és tárgyilagos megítélés szerint van ésszerű indoka.

Álláspontom szerint a Kúria Ítéletben olvasható kiterjesztő értelmezés azonban ésszerűtlen, mert alkalmatlan a kitűzött cél elérésére.

A Kúria álláspontjából, miszerint a törvényes eredet csakis akkor bizonyítható, ha az igazoltan rendelkezésre álló pénzforrás a megszerzésétől a kérelem benyújtásáig terjedő időszakban folyamatosan rendelkezésre áll és bármely közbeeső pillanatban igazolható, hogy a pénz hol található. Ebből az következik, hogy a Kúria álláspontja szerint csak akkor törvényes a forrás eredete, ha bizonyítható, hogy abból a 200 000 000 forintból fizette ki a panaszos a részvényeket, amelyet 2004-2010., valamint 2013-2014. közötti időszakban adózott jövedelemből megszerzett. Ez az érvelés azonban olyan alapjogot korlátozó értelmezése a törvényi feltételnek, amely alkalmatlan a kúriai ítélet indokolásában előadott cél elérésére.

A pénz természeténél fogva a leglikvidebb eszköz, amelynek nincsenek különös ismertető jegyei. Példának okáért sosem tudhatjuk, hogy a bankszámlánkon tárolt 500 000 000 forintos összeg mely részéből vettünk meg egy 100 000 000 forintos ingatlant. Lehet, hogy abból a

részből, amely örökség útján került hozzánk, lehet, hogy abból a részből, amelyet befektetésekből szereztünk, de az is lehet, hogy abból a részből szereztük, amelynek eredetét nem tudjuk igazolni.

Hasonlóképpen azt, hogy a 2010-ben megszerzett jövedelemből kerül-e sor 2015-ben egy tulajdonszerzésre, szinte soha nem lehet kétséget kizáróan bizonyítani. Ha valakinek 10x vagyonából 9x nem törvényes forrásból származik, de 1x törvényes forrásból származik és a jogügylethez felhasználni kívánt forrás 1x mértékű, akkor soha nem lehet bizonyítani azt, hogy konkrétan az adott ügylethez felhasználni kívánt összeg törvényes eredetű vagy sem. Arról pedig a dolog természete miatt nem fog tudni sem az MNB, sem a bíróságok, hogy a valaki által igazolt 1x törvényes jövedelme mellett van-e, volt-e nem törvényes eredetű jövedelme. Ezért ha valaki igazolja is, hogy a 2010-ben szerzett jövedelméből például ingatlant vett, majd azt 2015-ben eladta azért, hogy abból üzletrészt vegyen, és innen van forrása az adásvételhez, ezzel még nem bizonyítja, hogy a 2015-ben rendelkezésére álló, az ügylet fedezeteként konkrétan felhasználni kívánt összeg eredete törvényes. Hiszen 2015-ben kiindulási alapunk szerint van még 9x mértékű nem törvényes eredetből származó fedezete, akár ugyanazon a bankszámlán, ahol a törvényes forrásból származó pénze található. És hacsak nem írjuk elő (mint ahogy semmi nem írja elő), hogy az adózott jövedelmet minden esetben és örökké egy elkülönített bankszámláról és kizárólag banki utalással lehet felhasználni, akkor a kúriai indokolásban tételezett célt soha nem tudjuk elérni. Hiszen ha valaki a bankszámlájáról készpénzben felvesz pénzt, onnantól annak sorsa követhetetlen lesz. De ad absurdum az összes banki tranzakcióról szóló bizonylatot is meg kellene őrizni korlátlan ideig, hiszen anélkül a folyamatos (időbeli korlát nélküli) kapcsolat nem lesz bizonyítható akkor sem, ha minden pénzfelhasználásra banki utalás által került sor.

Mindezek miatt a törvényes eredet fogalma nem értelmezhető úgy, hogy az egyébként bizonyítottan törvényesen megszerzett, adózott jövedelem létén túlmenően annak "sorsát" is nyomon követhetően igazolni kell. Ugyanis ezzel olyan feltételt írunk elő, ami vagy teljesíthetetlen, vagy aránytalanul korlátozza a tulajdonnal való rendelkezést és a vállalkozás jogát (vagyis azt a módot, ahogy a saját, adózott jövedelmet fel lehet használni vállalkozási tevékenység folytatásához), és egyben a kívánt cél elérése is alkalmatlan: a pénzügyi vállalkozásban való tulajdonszerzéshez felhasznált forrás törvényes valójában eredetét az sem bizonyítja, ha a folyamatos kapcsolatot bizonyítják (hiszen hipotézisünk szerint bármikor lehet a törvényes eredetű mellett illegális forrása is bárkinek

egy bankszámlán, ezért önmagában a folyamatos kapcsolat sem biztosítja azt, hogy a részesedésszerzés fedezetének forrása ténylegesen törvényes lesz).

6. A tulajdonhoz való jog sérelmének indokolása

Végezetül, az Ítéletben olvasható kiterjesztő értelmezés sérti a tulajdonhoz való jogot is. A tulajdonjog viszonylatában is igaz, hogy az Alkotmánybíróságnak az Alaptörvény hatályba lépését megelőzően hozott döntései továbbra is irányadóak, tekintettel többek között a hasonló tárgyú 219/2012. (IX.17.) AB végzésben kifejtettekre, miszerint „az Alkotmánybíróság a korábbi döntésben kifejtett érveit az alkotmányossági kérdéseket illetően továbbra is fenntartja.”

Az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése értelmében mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez, bár a tulajdon társadalmi felelősséggel jár. Vitathatatlanul a piacgazdaság leglényegesebb mozgatórugója és bár elsősorban a megszerzett tulajdont védi, kivételes esetekben a tulajdoni várományokat is védi, amint azt a 3091/2015. (V. 19.) AB végzés leszögezi. A 13/1998. (IV. 30.) AB határozat kiemeli, hogy "[a]z alapjogi tulajdonvédelem sajátosságai miatt az állami beavatkozás alkotmányossága megítélésének súlypontja, az alkotmánybírósági értékelés voltaképpen tere a cél és az eszköz, a közérdek és a tulajdonkorlátozás arányosságának megítélése lett. [...] A tulajdon társadalmi és gazdasági szerepe, különösen az egyes szabályozó intézkedések beleilleszkedése adott gazdaságpolitikai feladatokba, egyébként is sokkal nehezebbé teszi a szükségesség vagy elkerülhetetlenség megállapítását, mint más alapjogok esetében, ahol inkább lehetséges általános érvényű viszonyítás.”

A tulajdonhoz való jog korlátozásának tehát egy sajátos közérdek-tesztet kell kiállnia, ugyanakkor kétségtelen, hogy nehéz megítélni a méltányolható gazdaságpolitikai célok tükrében az egyes szabályozó intézkedések szükségességét. Álláspontom szerint bármennyire is méltányolható a cél, hogy prudens befolyást biztosítsanak egy pénzügyi vállalkozás vezetésében, nem kívánható meg kiterjesztő jogértelmezés útján olyan fokú önkorlátozás a tulajdonos részéről, hogy a későbbi befolyásszerzés miatt akár évekig ne rendelkezzen a saját pénze felett, ne fektesse azt be akár külföldön is írásbeli szerződés nélkül (amit a magyar Ptk. sem követel meg számtalan szerződés érvényességének feltételeként), vagy ne vegye fel azt készpénzben, amivel a támadott kúriai értelmezésben megkövetelt folyamatos kapcsolat bizonyíthatósága az egyébként törvényesen szerzett, adózott jövedelemmel megszűnik. Amint azt a 64/1993. (XII.22.) AB határozat kifejtette, a tulajdonjognak van egy egyéni cselekvési autonómiával kapcsolatos aspektusa, amelyet az alkotmányos védelemnek meg kell óvnia, és

ez ugyanúgy érvényes a vagyoni jogokra is, és egyébként a közjogi alapú jogosítványokra is, mint amilyen a társadalombiztosítási igény is, illetve jelen esetben a befolyásszerzés egy pénzügyi vállalkozásban.

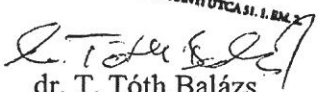
Álláspontom szerint értelmetlen ezt az egyéni cselekvési autonómiát úgy megvonni a tulajdonostól, hogy azt semmilyen jogszabály nem írja elő, kizárólag a releváns jogszabályhely kiterjesztő jogértelmezésével írható elő a hatóságok, illetve bíróságok részéről.

7. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel úgy nyilatkozom, hogy alkotmányjogi panasz indítványomban szereplő **személyes adatok nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.**

Az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013. (II. 27.) AB Tü.határozat 71. § (4a) bekezdése szerint a jelen ügyben az alkotmányjogi panaszt az elektronikus kapcsolattartásra vonatkozó perjogi szabályok szerint is be lehet nyújtani az elsőfokú bíróságon. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 394/H. § (3) bekezdése szerint ilyen esetben a beadványt a befogadás-visszaigazolásban megjelölt időpontban a beadványt a bírósághoz megérkezettnek kell tekinteni.

Budapest, 2017. június 19.

Tisztelettel,

DR. T. TÓTH BALÁZS
ÜGYVÉD
1078 BUDAPEST, MURÁNYI UTCA 51. I. EM. 2

dr. T. Tóth Balázs
ügyvéd
panaszos jogi képviselője

Mellékletek:

1. Meghatalmazás
2. MNB EN-I-43/2016. számú határozat
3. Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 12.K.30.870/2016/7. szám alatt hozott elsőfokú ítélete
4. Kúria mint felülvizsgálati bíróság által Kfv. VI.35.715/2016/6. szám alatt hozott ítélete